

Lénárt Imre

MISA

Immáronkilenc hónapja, hogy két budapesti éjjeli menedékhelyen rendszeres kapcsolatba kerültem hajléktalanokkal, és ezáltal volt szerencsém megismerni az új fogyasztói társadalom világához igazított életformájukat.

A hajléktalan lét megismerésének első stádiumában döntőnek találtam azt a bennem lejátszódó folyamatot, ahogyan a káros előítéletek szertefoszlottak, pontosítva, hogy nem csupán a metró és a pályaudvarok aluljáróiban fagyhalálnak kített, passzív hajléktalanok életmódja létezik, hanem fellelhető egy kimondottan aktívnek nevezhető, színes megélhetési stratégiákkal telítődött hajléktalan létforma is, melynek a legnagyobb szeletét a gyűjtögetéssel összefüggő jövedelemszerzési forma tette ki. Munkám tehát azt a hajléktalanokról kialakult, köztudatba rögzült előítélet-gócotis megszüntethetné, miszerint nem egy enervált, inaktív embertömeggel állunk szemben, amikor a metróaluljárók forgásában elveszve, közönyesen hagyjuk magunk mögött a fedélnélkülieket.

1997. 11. 10. (hétfő)

A Gyöngyösi úti metróaluljárónál reggel nyolcra beszéltem meg Misával a találkozót. Pontosan érkezem, de Misát még nem látom sehol. Rágyújtok egy cigire, a napfény a szemembe tükröződik a Duna-Plaza Szupermarket fémburkolatú toronyfaláról. Szép időnk lesz a guberáláshoz, jegyzem meg magamban. A Meder utca tejszürkeségű homályában felbukkannak a hajléktalanok imbolygó alakjai, akiknek reggel nyolcig kell elhagyniuk a Szűnyog-szigeti éjjeli menedékhelyet. Az első csoport elkullog mellettem, majd hamarosan következik a második is, melyből a huszoneves Pali válik ki, s jön oda hozzám. Kezet fogunk, kér tőlem egy szál cigit. Ő a Móricz Zsigmond körtéren szokta kezdeni a reggeli munkát, ahol rendszerint a járókelőktől kéreget. Pár óra alatt megvan ezer forint, de tegnap olyan kivételes napja volt, hogy egy közepkorú nő ezer forintos bankjegyet ajándékozott neki. Ha a mai délelőtti lejmolás mégis rosszul sikerülne, akkor sincs probléma, mert ebben az esetben felmegy a Gellért-hegyre kukázni, koldulni.

8 óra 10

Az utca közepén megpillantom Misát, lehorgasztott fejjel, lassú, fáradt léptekkel közeledik felém. Láthatóan rossz bőrben van: szemei alatt hatalmas kék karikák, az arca beesett, szemében különös, egészségtelen fény. Köszönök neki, ő csak bólint egyet, és rögtön elkapja a köhögési roham. Állunk egy helyben, Misa begörcbült háttal, rázkódó vállakkal küszködik a

rohamával. Amikor megkönnyebül, elindulunk az aluljáró irányába, metróra szállunk.

– Legjobb lenne öngyilkosnak lenni. Nem bírom már olyan jól, mint tavasszal, ha föl kell mennem pár lépcsőt a szállón, már köhögni kezdek, a lábam sem a régi. Nézd meg, milyenek a kezeim – nyújtja felém a tenyerét –, tegnap egész nap jártam a várost, és csak háromszáz forint sikerült. Milyen élet ez?!

Hamarosan megtudom, hogy nincs TB-kártyája, ami szükséges lehet bármilyen rosszullet esetén. Megfogadja a javaslatomat, hogy pár perc alatt azt is elintézzük a személyi igazolványához szükséges illetékmentességi kérelemmel együtt. Úgy kalkulálok magamban, hogy ha minden simán megy, akkor két óra alatt végzünk is a hivatalos ügyekkel, utána következhet a guberálás. Misa ezeket a papírokat már évek óta nem intézte el, mivel csak három elemije van – olvasni még éppenséggel tud, de írni – a nevének kívül – szinte semmit sem képes. Elmondása szerint az a legnagyobb baja a hivatalokban, hogy alig érti, mit is magyaráznak neki, őt meg egyáltalán nem értik meg.

Misa szeptemberben lett ötven éves. Apai ágról cigány származású, anyai részről pedig Nógrád megyei, törpe telkes, szegény életű magyar családra vezethetők vissza a gyökerei. Tizenkét testvérét és jómagát nélkülözve nevelték föl a szülei, akik a kállói TSZ-ben állatgondozók és pásztorok voltak. Nem tudott rendszeresen iskolába járni, mert hajnaltól délelőttig kellett az édesapjával a falu állatait kihajtani a határba. Tizenhét éves volt, amikor megszüktette a

csitári búcsúból a tizenöt éves, gyönyörű cigány lányt, akitől hat gyereke született, de csak három maradt életben. Évekig példás családi életet élt, hajnaltól napestig dolgozott a helyi TSZ-ben. Közben feleségével megromlott a szexuális viszonyuk. Az asszony a gazdaság telepén összeszűrte a levét egy állatgondozóval, amiről Misa semmit sem tudott. Aztán az egyik barátja hívta fel a figyelmét arra, hogy jobban tenné, ha ránézne olykor az istállóban tevékenykedő asszonyára. Misa nem sokat teketóriázott, feldúltan megindult a bizonyos istállóhoz, és benyitott. Dermesztő látvány tárult elé, amikor megpillantotta a hancúrozó párt, és a nőben saját feleségét ismerte fel. Nem telt bele egy szempillantás, megragadta az ajtófélfánaktámasztott, keze ügyébe eső vasvillát, és őrvongva a házasságtörőkre rontott. A férfit egy rutinos mozdulattal vasvillaélre hányta, ahogyan a szénát szokás. A térdénállva könyörgő asszonyt pedig a feje felé bökve sebesítette meg úgy, hogy csak az ornyerge mentette meg bal szeme világának elvesztésétől is. A dulakodásra összeszaladtak a munkások, sürgősen riasztották a sebesült asszony bátyjait, akik pár perc múlva már közre is fogták a még mindig ziháló Misát. Ő pedig önkívületében kést rántott, és azt üvöltötte: „Ha ez kell nektek, hát akkor csak nesztek!” És háromszor hasba döfte saját magát.

Hirtelen felindulásból elkövetett emberölési kísérletért nyolc hónapra ítélte a bíróság, amit Tökölön le is ült. Szabadulása után Budapesten zsákoló munkás lett egy malomban, ahonnan két és fél évi munkaviszony után elbocsátották a rendszerváltással együttjáró cégfelszámolások következtében. Egy évig a Moszkva téren svarcban dolgozott, majd a növekvő fiatal munkaerő-konkurrenciával szemben nem tudta felvenni a versenyt. Guberálásból tartotta fenn magát, azóta hajléktalanszállókon húzódik meg éjszakára.

8 óra 35

Felülünk a négyes villamosra. Misa az ablakon át figyel a körútra kitett építkezési konténereket, amikből szerinte már korán reggel kipakolják az alumíniumot és rezet a szemfüles guberálók. Egyébként meg teljesen bizonytalan, hogy milyen időközökben hordják ki az építőmunkások a selejtes kábeleket, amelyekből a szigetelés leégetésével lehet eladható rézhulladékot nyerni.

8 óra 40

Leszállunk a Király utcánál, és befordulunk a Kürt utcába, ahol a hajléktalanok irodájában az illetékmentességet kaphatjuk meg. Az iroda előtt néhány kuka állja el az utunkat.

– Én nem szoktam kukából enni, mert sok betegséget kaphat tőle az ember. De ha be van csomagolva, és a kuka tetejére teszük, akkor megeszem, de csakis azokat. Különben meg veszek pár zsemlet és egy kocka sajtot, akárcsak tegnap is. Ha nincs pénzem, akkor a szállón eszek este.

Az iroda csak tízkor nyit. Úgy döntöttünk, hogy addig megcsináltatjuk a TB-kártyát a Damjanich utcában. Felszállunk a hetvenes trolira.

9 óra

A Társadalombiztosítási Irodában Misának kérnie kell az igényléshez szükséges űrlapot. A nyomtatványt kiadó közalkalmazott megkérdezi Misát, hogy magyar állampolgár-e. Csöndesen válaszolja, hogy igen. Megkapjuk a lapot, én nekilátok, hogy kitöltsem. Misa odahajol hozzám, és halkán suttozja:

– Hallottad, azt kérdezte, hogy magyar vagyok-e? Hát hogyné lennék! Ő még a világon se volt amikor én már régen megszülettem!

Végzek a kitöltéssel, elindulunk a kettős szoba felé. Az ajtóban egy biztonsági őr strázsál, és zavarbaejtően mér végig minket.

– Hova mennek?

– Leadni az igénylést neki – válaszolom, és Misára mutatok, aki a hátam mögött áll.

– Ezt megelőzően volt már az illetőnek TB-kártyája? – tart föl az őr.

– Nem, nern volt – válaszolom.

– Akkor még kiskorú? – élcelődik.

Nem válaszolok semmit, hanem rézsútosan belépek a szobába, kikerülve ezzel a bejáratot elálló őrfélét. Misa csöndesen követ engem, szerencsére nem hallott semmit az egész beszélgetésből, amit természetesen mindig meg kell kérdeznie az őrnek, de azért azt tudnia kéne, hogy kinek, milyen kérdést tesz föl.

Várnunk kell, amíg az adatokat ellenőrzik.

– Misa, a kórházban sem volt TB-kártyád, amikor hasnyálmirigy-gyulladásal bent feküdtél?

– Nem, soha nem volt még.

– Akkor biztos megbüntettek.

– Nem, mert kiszöktem a kórházból.

– Hogyhogy?

– Hát bent voltam a kórházban, és mondták, hogy diétáztatni fognak. Tükröztek is, vagy mit csináltak... Kifeszítették a számat, ahogya lónakszokták. – Nagyot nyel, eltorzul az arca. – Aztán meg nem adtak enni két napig. Szóltam a nővérnek, hogy mikor kapok már enni. Az meg azt mondta, hogy délben már lesz ebédem. Lementem sétálni, és mire feljövök, látom, hogy már mindenki előtt ott vannak az üres tányérok...

– Hát rólam elfelejtkeztek. Mondom a nővérnek,

hogyan hol az ebédem, az meg azt mondja nekem, hogy majd este lesz. Én meg erre mondom neki, hogy a faszomat a szádba, és elindultam megkeresni a doktort. Megtalálom őt a folyosón, mondom neki, hogy adják ide a batyumat, és már itt se vagyok. Az meg azt mondja, hogy nem lehet. Én meg erre megfogtam a szakállánál, és kiabálom neki, hogy itt éheztek mar két napja, megyek innen a gecibe! Ő meg csak könyörög, hogy rendben van G. úr, rendben van, csak erresszen el! Hát így történt.

Az ór Misa nevét kürtöli. Egy perc múlva TB-kártyástul elhagyjuk az irodát, és felszállunk a hetvenes trolira.

9 óra 55

Újra a Kürt utcában bandukolunk.

– Honnan szerzed a ruháidat?

– Kapom haveroktól a szállón. Tegnap este is a Lófejű adta nekem ezt a cipőt – és a lábán lévő, jó állapotban levő, olasz bőrcipőre mutat.

– Kukából nem szoktál kivenni?

– Nem, mert félek, hogy megvernek, de tegnap az egyik utcai konténerben találtam ezt a csizmát. – Előhúzó a szatyárból egy piros színű női csizmát, aminek talpa kissé kopottas. – Próbáltam este föl húzni, de kicsi volt. Nem baj, a Vakegérben majd elsózzuk, ha lesz még valamim ma.

– Hol van ez a kocsmá?

– Itt a közelben, egy-két fröccsért vagy pár forintért ellehet adni a dolgokat.

– Most mennyi pénzed van?

– Százötvennégy forint.

Bemegyünk a Kürt utcai hajléktalanokat segítőköz. Tömött sorokban várakoznak a kliensek, ezért nem várjuk ki a sort, hanem az illetékmentességet inkább a nyolcadik kerületi adócsoporthoz fogom megigényelni Misának, ahol feltehetőleg kevesebben lesznek.

Felszállunk a hatos villamosra, és leülünk. Látom, hogy a villamoson egy harminc körüli roma srác megpöcköli Misa fülét, majd villámgyorsan hátra fordít neki. Misa körbenéz, és felismeri régi ismerősét a Vajdahunyad utcai menhelyről. Hangosan üdvözl.

10 óra 10

A Baross utcai Adócsoporthivatala csak délután kettőkor nyit. Nem várjuk meg, hanem megkezdjük a kukázást. Most már Misa a főnök. Lemegyünk a Salétrom utcán, figyeljük a konténereket, de már üresek. Út közben belebotlunk egy-két strichelő örömlányba is.

– Mikor voltál utoljára nővel, Misa?

– Egy útgondozó nő volt, februárban ismertem meg egy kocsmában. Felvittem a húgom lakására a Dzsumbujba. A húgom megágyazott nekünk a konyában... De a nő olyan volt, hogy bevizelt éjszaka, meg nagyon sokat ivott... A húgom mondta, hogy ilyen nővel ne kezdjek, én meg azóta nem is találkoztam vele. (...)

10 óra 30

Leszállunk a Nyugati-térenél. A Skála Metró üveg-visszaváltója felé vesszük az irányt. Az oszlopnak támaszkodvakétsővesvárakozik, megszólítják Misát.

– Hello, Misi, megvagy?

– Ja – feleli kurtán, és sietősen lépkedünk a Markó utca felé.

A Markó utcába benézünk, de innen már elvitték azt a konténeret, ami a hét végén még itt állt. Az építkezés befejeződött, eggyel kevesebb lett a megélhetési forrás.

– Nem baj, a lényeg az, hogy szép időnk van! Devla ügyis velünk lesz! – jegyzi meg vidáman Misa.

A Bajcsy-Zsilinszkyn sietünk tovább. Misa nemcsak a konténereket keresi fürkészőn, hanem a járdát is alaposan szemmel tartja. A Kálmán utca Bajcsy sarkán felvesz egy eldobott csikket, rágyújt. Elindulunk a Kálmán utcán, az egyik trafik előtt Misa megáll, megszámolja a pénzét, és bemegy a boltba, ahol egy doboz Pannóniát vesz 103 forintért. A Vadász utca felé lekanyarodunk balra, de a következő keresztutcánál Misa észreveszi, hogy eltévedtünk. Megfordulunk, és a szemünk elé tárul a Markó utcai bíróság, és ez mesélésre ösztönzi Misát.

– A Lófejűvel voltam itt május harmadikán. Gondoltam, hogy ügyis nyolcadikán lesz a névnapom, akkor legalább egy kis pénzt szerezzek magamnak. Délelőtt idejöttünk, és az egyik pinceablak alurácsát leszedtük, ami tizenhét kiló lett, aztán délután visszajöttünk, és levettünk még egy rácsot, ami már húsz kilós volt. Másnap gondoltam, hogy egyedül csinálom meg, de sajnos harmadjára megfogtak, és ugyanabban a házban el is ítélték egy év felfüggesztettre.

10 óra 40

A Kálmán utcában bemegyünk egy nagyfröccsre (35 forint), leülünk egy szemüveges, negyven körüli férfi asztalához, aki tévéújságot lapozgat, és aláhúzatja benne a műsorokat. Misa beszélgetni kezd vele, aki megígéri, hogy holnap tízkor itt lesz, és hoz majd egy nadrágot és néhány alsóneműt ingyen Misának. A férfi le van százalékolva, és már körülbelül tíz éve látogatja ezt a kocsmát. A felesége állandóan kórházban van, a kezelése sok pénzt visz el, amiért papírokat, üvegeket és ruhákat szokott összeguberálni.

10 óra 55

Kijövünk a kocsmából, megnézzük a sarki konténeret, de nem találunk benne semmi hasznosíthatót. A Hold, a Báthory, a Honvéd és a Vécsey utcában lerakott konténereket is végigtúrjuk, de nincs bennük semmi. Misa szerint még öt-hat évvel ezelőtt iszonyúan megérte a konténerezés, egyesek milliomosok lettek belőle. Elég volt délelőtt két óra alatt három-négy konténeret végignézni, és már egy zsákra való fémmel lehetett a méheshez menni. Általában napi három-négyezer forintos bevétel volt a gyakori. Ma már túl sokan vannak egy konténerre.

A TV épületénél szintén építkeznek. Misa odamegy az egyik báméskodó, hatvan év körüli munkáshoz:

– Na, van valami? – kérdezi, mintha tegnap is találkoztak volna.

– Azt hiszem, nincs... vagy talán lehet. – Bemegy az állványok közé. – Nem, nincs semmi. De majd holnapra félreteszek valamit, ha lesz.

Misa megköszöni, elindulunk. A múltkor hat kiló ólmot kapott tőle, amit 360 forintért adott el a méhesnek. A Zoltán utcán kullogunk. Misa határozott léptekkel jobbra lefordul az Akadémia utcánál, én a nyomában vagyok. Ismét egy építkezés egy konténerrel. Misa kiokosít, hogy itt a biztonsági őrekre kell vigyázni, mert ha azok meglátnak, biztos, hogy elzavarnak, ki kell várnunk a megfelelő pillanatot.

Tiszta a levegő, körbe járjuk a konténeret. Egy sörös üveg és egy 30 dekás alumínium lécső lesz a zsákmányunk, az irodai tűző- és lyukasztógépekkel nem tudunk semmit sem kezdeni, még a Vakegérben sem lehet eladni, otthagyjuk. Az Akadémia utcán továbbmegyünk. Misa megtorpan az egyik ablakpárkánynál, ahol egy vaslécet vesz észre. Előhúzza zsebéből a körömnymi méretű mágnes darabot, ráteszi a fémmre, amiről azonnal lepottyant. Beleteszi a szatyrába, és elmagyarázza nekem, hogy ez horgany, a vasra ráta-pad a mágnes.

Az Akadémia épületének sarkán állunk. Azt mondja, hogy a legjobb az lesz, ha ő most egyedül járja körbe az épületet. Elfogadom a döntését. Misa eltűnik, majd kisvártatva visszajön. Nem volt szerencséje, elzavarták, pedig a múlt héten azokat a horgany anyagú selejtes párkányokat kapta meg, amiket újakra cseréltek ki. Az Akadémia homlokzata felől bemegyünk az építkezési területre, ahol egy konténerbe pakolják a munkások a hulladékot. Az itteni brigád tagjai felismerik Misát, és hagyják kapirgálni a hulladékgyűjtőben, amiben egy karhosszúságú szigetelt kábelt talál. Előveszi a bicskáját, gyors mozdulattal lehámozza róla az szigetelést. Az egyik munkás megkérdezi tőle, hogy

kell-e még neki ilyenfajta kábel, mert ha igen, akkor még le tud vágni egy selejteset. Misa bólint, a férfi pedig odahozza a kábelt. Igazából úgy tűnik, hogy a munkások közönyösen viseltetnek a fémkéregető Misa iránt, megszokták ezt a jelenséget, egyfajta szimbiózis alakult ki közöttük, hiszen valamikor italt is kapnak tőleakábelért. (...)

12 óra 20

Kijövünk a borozóból. Misa benéz a Maros utcába, ahol két – eddig ismeretlen – konténer árválkodik. Belekukkantunk, és egy vasalót fedezünk föl benne, a vezetékét már lenyisszantották. Egyértelmű, hogy itt már mások is jártak, szerencsére azonban nekünk is hagytak egy ötven centis vékonyka vezetékét, amit Misa gondosan a kézfeje tenger, aztán csomót köt rá, és a táskájába süllyeszti.

A Váci utcában gyalogolunk tovább, majd a Szerb utcánál egy újabb tárolóra figyelünk fel. Csak úgy roskadozik a „hulladéktól”. Rávetjük magunkat, mohón turkálunk. A tisztességesen öltözött járókelők megbámulnak minket, a turisták is elidőznek néhány pillanatra a látványunkon, mint egzotikumon. Ügyet sem vetünk rájuk, hiszen fontosabb dolgunk van ennél: találnunk kell valami értékesíthetőt a sötétedés beálltaig. Misa hamarosan örömteli arccal int magához: egy neonarmatúrát látott meg a kupac alján, amit egymaga nem tud kiszedni a halom alól. Előhúzza az egyik zsebéből egy rozsdás harapófogót, és kitépi a berendezésből a transzformátort: értékes sárgaréz tekercset rejt magában. Nekiveselkedik, hogy leüsse a transzformátor burkolatát, amikor a hátunk mögött egy érdes hang szólal meg:

– Hello! Azt nem úgy kell leverni! – Fial guberáló a hang gazdája, akit Misa régről ismer. Kiveszi Misa kezéből a tekercset, ütemesen a konténer falához csapkodja. A porcelánszilánkok szanaszét röpködnek a Váci utca irányába.

– Kajád van? – kérdezi Misa.

– Nincs, de van viszont horgonyom. Ma már csináltam vagy ezeröttszáz forintot, és még ez is itt van.

Kisegít minket azzal az információval, hogy a Váci utca hetven szám alatt most töltöttek föl egy konténeret néhány vezetékkel, azután odébb áll.

Magunk mögött hagyjuk a Szerb utcai hulladékeldorádót, és a Váci utcai címre sietünk. Hatalmas köteg szigetelt kábel vár ránk, amit Misa nagy szakértelemmel megtapogat, aztán előveszi a bicskáját, és megkezd a vezetékek lenyúzását. Pár perc küzdelem után feladja.

– Nem lehet leszedni róla, mert a hidegtől ráder-

medt. Bezzeg, ha nyár lenne, úgy lehetne lehúzni róla, mint a csuda!

Visszarakjuk a kábeleket, és elindulunk.

12 óra 40

A Fővám-téren felülünk a kettős villamosra, a Haller utcábanszállunk le róla. A Haller utca sarkán lévő BKV karbantartó telep kapuján bekukkantunk, az udvar közepén áll egy konténer. Misa óvatosan belopakodik a telepre, tartva attól, hogy a portás megláthatja. Szerinte, ha ketten mennénk be, akkor nagyobb feltűnést keltenénk, így én kint várom meg a kapunál. Misa bőszen kotorászik a hulladékok közt, aztán fölkap egy jókora méretű papírdobozt. Csillogó szemekkel rohan felém:

– Ezt aztán lehet mérni, még ma!

A, doboz színültig van vízvezetékcsatlósó rézcsomókkal, három rendszámtáblát, két alumíniumcsövet, egy alumínium táblát és kábé 25-30 deka alukábelt talál még benne. Misa a hóna alatt egészen új, cipzáras női retikült szorongat. Szétnyitjuk, belső rekeszeit kiforgatjuk, előfordult már, hogy így talált valaki nagyobb értékű bankjegyet. Egy ötvenfilléresert és egy elhasznált vonaljegyten kívül semmi nincs benne. Misa szerint a táskát még a Vakegérben sem értékesíthetjük, inkább visszaviszi a konténerhez. Újabb öt percet időzik a hulladékgyűjtőnél, majd kisvártatva két másik rendszámtáblával, egy alumínium kavékiöntővel, egy drótra fűzött nagyjából egy kilót nyomó alumínium ruhatári bilétákkal, egy alumínium hamutállal és egy rézhuzalokat tartalmazó transzformátorral tér vissza. Megkezdjük a talált holmik rendezését: a rendszámtáblákat háromrét hajtva összelapítjuk (erre azért van szükség, mert a méhesnek tilos bevennie bármilyen közfunkciót szolgáló táblát). Misa a kavékiöntőt megszabadítja a bakelit nyéltől, az alu- és rézkábeleket négyfelé hajtva összegombolyítja. A transzformátorral végül is nem vesződik, időigényesnek tartja, kidobjuk a legközelebbi kukába.

13 óra 15

A Drégely utcai MÉH bejáratánál megállunk, eloltjuk a ciginket, aztán Misa határozott léptekkel megindul a pincehelyiségbe vezető téglalépcsőkön. A pince gyomrában két férfi látja el a fémek mérését és a pénztári teendőket. Misát már jól ismerhetik, előre köszönnek neki, érdeklődnek hogyléte felől, rámmegnyitják a szemüket sem vetnek. Lemerik a szétválogatott hulladékot. 1260 forintot kapunk, ami a hétfői nap gyenge hozamát figyelembe véve rendkívülinek számít.

13 óra 25

A Mester utcában beülünk egy borozóba. Misa egy nagyfröccsöt rendel magának 35 forintért, miután megitta, kéri a következőt. A kocsmá ajtaján újabb ismerős lép be, akiről hamarosan kiderül, hogy Misa unokabátyja, és szintén fővárosi hajléktalan. Közös üzletet ajánl: pár napja felfedezett egy építkezést, ahol a selejtes alumínium polckereteket kipakolják az udvarra, és nekünk csak annyi dolgunk lenne, hogy az összekötözött alusíneket a hónunk alá fogjuk, és elvisszük a közeli méhesnek. Tegnap is ott járt, elemelt egy köteget, negyven kilót nyomott, hatezer forint ütötte a markát. A hely címét egyelőre nem hajlandó elárulni nekünk. Misa rendel neki egy nagyfröccsöt, és gyanakvóan néz rá:

– De ha átbaszol, leültetnek... felfüggesztetten vagyok.

B. csak legyint rá, és ismételten magyarázni kezdi az akció veszélytelenségét, különös hangsúlyt fektetve arra, hogy selejtes holmiról van szó. Aztán arra tereli a szót, hogy ma az utcán kapott egy komplett öltönyt egy idős asszonytól, ami megér vagy ezer forintot, és már húzza is elő a szatyrából. Megajánlja Misának, aki sokallja az árát, kétszázat ígér érte. B. villámgyorsan visszagyömöszöli az öltönyt a szatyorba, és válasza sem méltatja Misa ajánlatát. Visszahívja Misát egy nagyfröccsre, és megállapodnak abban, hogy másnap reggel tíz órakor találkoznak a Kálmán utcai borozóban, és lebonyolítják az ügyletet. Fél háromkor B. elbúcsúzik tőlünk, mert a Tömő utcában hamarosan nyitják az ingyenkonyhát, nem akar lekésni. (...)

15 óra

Meglátogatjuk a Belgrád rakparti borozót, ahol Misa negyven forintért megiszik egy nagyfröccsöt.

Elhagyjuk a kocsmát, megteszünk vagy száz métert, és Misa lehajol egy félig elnyomott csikkért, rágyújt, aztán pár lépés múlva sápadt arccal megmarkolja a gyomrát, és lehuppan az egyik ház tövébe. Leülök mellé, és várok. Látom, hogy erős fájdalmai vannak, nem is terhelem a kérdéseimmel. Percekig ülünk egymás mellett, amikor végre megszólal, és elmondja a panaszait: a hasnyálmirigyével lehet valami gond, amit nem engedett megműteni. Lassan feltápáskodunk, és megyünk tovább. (...)

15 óra 55

Misa felül a Ferenciek terén a metróra, hogy a Gyöngyösi útnál kiszállva, bemenjen az éjjeli menedékhelyre...

BRNY ÁLLAMBIZTONSÁGI SZERV
 ÉRTÉKELŐ, TÁJÉKOZTATÓ, TITKÁRSÁGI
 ALOSZTÁLY

SZIGORUAN TITKOS!

221-64/166/1984.

...sz. pld.

Napi operatív információs jelentés
 Budapest, 1984, november 15. /166/

1./
 ABZA

~~XXXXXXXXXX~~/Bp. 1984. 1. 17., ~~XXXXXXXXXX~~ a Mórész Zsigmond Giv-
 názius III. osztályos tanulója - a már ismert - SZETA, Dialógus, és
 a Gabcsiková-Nagymaros vízellátás építése ellen tiltakozó jelvényeket
 árultott osztálytársai körében.

Több alkalommal osztott szét társai között "Bevezető" és "Dialógus"
 című szamizdat kiadványokat.

Tevékenységét 1984. tavaszán is folytatta. Meghallgatása során cse-
 lekményét elismerte, egyben közölte, hogy a fent jelzett anyagokat
 édesanyja tudtával hozta el otthonról.

Megjegyzés:

Hegedűs Tamás édesanyja SOLT OTTILIA a III/III-4. Osztály egyik
 kérelmezője. Az iskola igazgatója Hegedűst az iskola látogatása
 alól felmentesítette, ügyét saját hatáskörébe bírálta el.

Intézkedés:

Tájékoztatjuk a III/III-4. Osztályt.

[Handwritten signature]
 Borváth József r. szds.
 alosztályvezető

L A T O S A S:

[Handwritten signature]
 Pécsy Sándor r. szds.
 kapitányhelyettes

45/128/8/166/84

(Solt Otília és Petri György) Fotó: **Jávor István**

AKADÉMIAI KÖNYVTÁR
III/III-B. ÜNELLŐ ALOSZTÁLY

SZIGORUAN TITKOS!
KÜLÖNÖSEN PONTOS!

11-20/129/1980.

BELSO' ELLENSEGES ELEMEK TEVEKENY- SEGE

129. SZ. H A P I J E L E N T É S
Budapest, 1980. augusztus 11.

1./ ~~12-12~~
BOLT OTILIA) & (LENGYEL GABRIELLA), a "Kisgyökér" h. bizalmas nyírsz. alnelője.
"Szegényeket támogató Alap" /SZETA/ július havi összejöveteletét;
~~megtartották Bolt-Otilia és Lengyel-Gabriella~~ ^{szegényekkel és}
~~b. ny. céljainak elvégzésére.~~ A szokásos havi összejöveteletet
~~elője volt a befolyásosabbaknak az általuk kiválasztott~~
~~szegényeknek.~~

A szétosztás módszere: a résztvevők javaslatot tesznek a rászoruló személyre, és az eset súlyosságától függően ^{és a befolyásosabbaknak} javasolják egy bizonyos összeg kifizetését, amelyet a jelenlévők megszavaznak. A segélyeket - a rászoruló helyzetétől függően - állandó, időszakos, vagy alkalmi jelleggel folyósítják.

Az anyagi támogatásban részesített ^{80-90 %} a vidéki, többségük cigány ^{magyarországi}.

Az információ ^{szegényekkel} ~~fontos~~ ^{ellenőrzés} ~~ellenőrzés~~.

Intézkedés: a bizalmas nyomozás ^{felvetése}.

2./ K/3 - 12 - 13

- A "Magyar Püzetek" szerkesztősége beindította "A Magyar Püzetek Könyvei" című könyvsorozatot. Az olvasóknak szánt tájékoztató szerint "olyan írásokat tartalmaz, amelyek Magyarországon nem juttathatók kiadókhoz".

Elsőként (Konrád György) "Az autonómia kísértése". ellenséges tartalmu könyvét jelentették meg és a könyvből 20 db tiszteletpéldányt küldtek Konrád részére.

15/178/3-129/80